

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ

СЕДЕМ ЧАСЪТ ЗАРАНТА

chitanka.info

Тя пристигна в една студена ноемврийска сутрин. Още когато влакът фучеше из несъбудените предградия, изправена до прозореца, тя се учуди, че се усеща така бодра, подмладена въпреки дългото пътуване, въпреки мъчителните месеци назад. Сетне в жилите ѝ се вля треската на милионния град, даде ѝ нов още по-силен тласък и в същия миг забрави, че бе дошла да търси тук тъкмо успокоение и отмора. Още при тръгването си, когато перонът на гарата изчезна, тя изведнъж почувствува странна лекота, едно физическо усещане на откъсване, примесено с приятна умора. Назад бе останала само купчина чужди мъртви неща: тежката атмосфера на непоносимо съпружество, дълбоката и съдбоносна обич към другия, скривана с години, малкият обществен скандал — и най-сетне формалното разкъсване на този брак, който бе пъкъл за нея. Сега тя беше вече свободна и всичко, което я интересуваше, което беше близко, за което струваше да се живее — беше напреде. Те можеха вече открито да редят своя нов живот. Но за да не дразнят повече никого и да бъдат съвсем свободни, решено бе да заминат в чужбина. Първо тя, след няколко дни и той.

Бяха избрали този град, който и двамата поотделно познаваха и обичаха. Уговорено беше всичко, до последните подробности: кварталът, в който тя ще се настани, денят на неговото тръгване, часът на пристигането, времето и мястото, дето ще се срещнат на следния ден, ако случайно („това не може да се случи!“ — усмихнато клатеше глава тя, но той все пак настоя) някакво недоразумение попречи да се намерят още на гарата.

Небето беше сиво и една равна светлина, неподвижна и студена, бе потопила тъмните здания, асфалтените улици, каменните църкви, прекрасните мостове над реката. Във въздуха се носеше все същият лек мирис на бензин, на топли круасани и на мимоза, толкова познат и характерен за този град. Ней се струваше, че се връща тук само след няколкоседмично отсъствие. Тя не обичаше влажния и мрачен северен климат; по-рано с нетърпение чакаше априлските дни, нежната синина на небето и яркото пролетно слънце. Ала сега тая убита светлина тук ѝ се струваше по-приятна от острите зимни лъчи, по-успокояваща и мека.

Настани се в един нов край на известния стар квартал, близо до университетското градче, дето в ресторана-барака се бяха хранили преди година и двамата. Имаше просторна стая с прозорец към

огромния парк, чиста, тиха и весела, с двойни завеси от бял тюл и златисто кадифе. Стените бяха облечени с бледожълт копринен тапет, потонът — висок и снежнобял, подът — от лъснат паркет с кафява кожа пред леглото. На камината три-четири чайни рози се отразяваха в голямо огледало и парфюмираха въздуха с едва доловим землист аромат.

Тя се чувствуваше като студентка във ваканция — лека, разполагаща с цялото си време, изпълнена с бодрост и спокойно, радостно очакване. Сутрин обикаляше всички познати места — университет, музеи, магазини, паркове. След обяд почиваше в стаята си. Ведрост, вътрешна чистота и успокоение лъхаше в тази стая, дете, щом влезеше, човек имаше чувство, като че току-що се е изкъпал. Тя беше съобщила вече адреса си заедно с няколко думи на нетърпение и всеки ден чакаше отговор. Привечер, когато далечният тътен на улиците се засилваше и дървесата на парка ставаха огромни, тя излизаше, тананикайки, и веднага се гмурваше в тоя устремен плътен поток от хора, светлини и шум, който я понасяше със замайващ ритъм. Влизаше в блесналите кафенета, седеше сама пред чашка кафе или порто, забавляваше се с двойките по канапетата и с пъстрата върволица на тротоара.

Мъжете по улиците се извъръщаха след нея, други в заведенията недвусмислено я задяваха, но това, което по-преди я дразнеше, сега я караше само да се усмихва. Значи, тя все още се харесваше. Четири години тежък брачен живот не бяха я опустошили физически и тялото ѝ оставаше също така младо, както душата. Тя се оглеждаше пътъм в някое огледало — стройна фигура, в елегантно кожено палто, с кокетна шапчица над лекомургаво лице, с големи пъстри очи, в които святкаха зеленикавосребърни искри — и се намираще добре. Високото упорито чело сочеше самоувереност, смекчена от голямата, сочна, добре изрязана уста. Един рожден белег, едва забележима гънка в левия ъгъл, удължаваше линията на устните и от него в едната страна на лицето имаше нещо съвсем детско.

Тя минаваше така всред навалищата, досъщ прилична на девойка, със самочувствие, повишено от погледите, които я сподиряха, дяволито усмихната в себе си. Дори една вечер ѝ се поиска да се пошегува. Беше се загледала в някаква витрина, когато усети зад гърба си чуждо присъствие и една елегантно игрива закачка прозвуча в

ушите ѝ. Тя се обърна, погледна направо човека зад себе си. Той беше добре облечен, с приятно, умно лице и не приличаше на обикновените мъже от улицата.

— Не, господине — поклати глава с усмивка тя. — Не. Не си струва трудът... Запазен лов.

Мъжът също се усмихна, поклони се леко и веднага отвърна на удара:

— Но, драга госпожо, ние, браконьерите...

Ала тя се бе обърнала вече и отмина развеселена, без да се интересува по-нататък.

Тая сутрин, когато прислужницата донесе закуската и разтвори кадифената завеса на прозореца, в стаята не стана, както друг път, по-светло, а някакъв мътен, жълтеникав здрач надникна зад стъклата. Вечерта бе валил ситен студен дъжд, който спря по-късно и през нощта се бе превърнал в гъста, сивожълта, неподвижна мъгла. Една от ония мъгли, които допълзват от океана, залепят се до земята и не се откъсват понякога по цели седмици.

На таблата бе сложена и една телеграма: той съобщаваше, че тая нощ тръгва и че в седем часа в друг ден ще бъде тук. Най-после!... В първата минута буйна и гореща радост я завъртя в трескав шемет. Само два дни още! След това почва някакъв лъчезарен празник, съвсем чужд на всичко досегашно, без прекъсване, без срокове, без мъчително очакване. Тя отново предупреди хазайката, прегледа внимателно — още веднъж — съседната, запазена за него стая, върна се втори път да провери де именно трябва да сложи цветята — върху масата или на камината. Спря сред стаята озадачена: струваше ѝ се, че нещо е забравила, най-важното, което не може да си спомни. Сетне разбра, че нищо друго няма, освен да чака. Времето изведнъж стана празно. Тия два дни, които трябваше да изтекат, не можеше да бъдат запълнени, както другите до днес, с обикновени неща. Обзе я нервност; бързи, радостни, но разпокъсани полумисли-полумечтания се въртяха в мозъка ѝ. Не можеше да стои повече на едно място, потребно ѝ бе движение, шум, механично заемане на съзнанието. Тя се облече, отвори, преди да излезе, прозореца и погледна навън. Плътната жълтеникава мъгла се вмъкна в стаята, влажна, хладна и осезаема като

живо същество. Шумът на улицата стигаше дотук съвсем приглушен. Нищо не се виждаше навън. Обширният парк насреща тъмнееше като огромен лес, небето бе изчезнало, земята не личеше и стаята висеше сама в пространството, натисната от вси страни от тая гъста облачна маса, която бе удавила света.

Градът бе добил непознат досега образ. Всъщност нямаше град, а само късове от улици, здания, които изплувваха, когато приближиш, като тъмни кораби и се стопяваха отново назад, минувачи, изникнали внезапно, неясни и уродливи, задавена глъчка, шум от невидими коли, с фарове, които изпускаха съвсем наблизко безцветна светлина, толкова немоцна, че се виждаше червената жица на лампената крушка. Имаше някаква тревога и в същото време нещо тъпо, упояващо в жълтия полузрак на тоя ден, който сякаш не бе дошъл днес, а е бил от години настанен тук завинаги с една зловеца сигурност. Тоя полузрак безпощадно отричаше слънцето, боите, звънтящите гласове, ясния смях и установяваше едно потайно царство на шепот, на засада и на някаква нечиста свобода.

Младата жена дълго кръстосва тоя нов, внезапно роден град, който беше повече съновидение, отколкото действителност. Площадите приличаха на зловещи кръстопътища, населени с привидения; под мостовите мучаха като гигантски зверове невидими влекачи. В дълбочините на заведенията, блеснали от безброй лампи, се движеха отразени в огледалните стени мъже и жени като кукли от фантастичен театър.

След обяд мъглата още повече се сгъсти. Тогаз по улиците, във витрините, над терасите със запалени коксови печки пред масичките пламнаха пъстри надписи и ниско над града повисна ален отблясък. Градът заприлича на картина от развален магически фенер с неясни очертания и мътни светлини.

Тя се прибра рано, уморена от ходене и от тоя странен ден. Радостта, която я изпълваше, светеше наистина вътре в нея, но тая мъгла проникваше в дълбочините ѝ и без да я угася, прибавяше неопределена острота, не толкова неприятна, колкото сладостно-тревожна.

Седнала пред камината, тя гледаше синкавите пламъчета и мислеше: сега той пътува, в други ден, седем часа заранта, ще бъде тук. В други ден... Неочаквана мисъл излъкати в съзнанието ѝ: колко

бързо минава времето!... Сетне изведнъж си спомни: а нали още тази заран това двудневно очакване ѝ се струваше толкова дълго? Да, разбира се... Но натрупаната умора още ѝ тежеше и това лекуване на тялото и душата не беше ли твърде кратко?... И без никаква преднамереност нова внезапна мисъл се промъкна: да би могло още няколко дни да отпочива така, съвсем сама, в това пълно спокойствие на празнота, на нищо направене!... Ето сега това скорошно очакване отново изпълва цялото ѝ същество с напрежение. Разбира се, тия мигновени мисли веднага угаснаха и на заранта нямаше и помен от тях.

Новият ден настъпи досъщ като продължение на вчерашния. Сега мъглата бе вече закрепена и съвсем плътна. Лампите светеха от заранта, по дрехите оставаше незабележима мокрота, лицата на минавачите изплюваха насреща съвсем бледи, с огромни очи. Градът се бе изоставил окончателно на коварната лепкава прегръдка, примирен, едва ли не доволен от това неочаквано и тъмно отдаване.

Цялата сутрин тя остана в къщи. Какво можеше да се прави в такова време? След обяд излезе. Походи из огромния парк, мрачен, притаен, настръхнал, изпълнен с мълчалива закана. Стана ѝ неприятно и отново се мушна в потока на улиците. При един кръстопът, спирайки да пресече, глухо бучене на водопад стигна през уличната глъчка до слуха ѝ. Тя се огледа учудено. Жълтата влага, изпъстрена с разтопени светли петна, бе непроницаема. Но задавеният шум на голяма течаща вода бе твърде ясен. Какво беше това? Колко тайнствено бе всичко наоколо! Тя пристъпи две-три крачки, съзря наблизо очертанията на каменен басейн и веднага разбра: та това бе известният стар фонтан на кръстопътя — нищо загадъчно нямаше! Какво става с нервите ѝ?

Тя продължи по кея на невидимата река. Неочаквана мисъл я порази като откритие: най-странното на тая мъгла бе, че тя не даваше сенки! Нещата и хората се плъзгаха наоколо, стопяваха се, без да хвърлят каквато и да е сянка, и това ги правеше безплътни и съвсем необикновени. Ах, да можеше изведнъж да се изчисти всичко, да блесне ослепително бялото слънце, да се възвърне старият, познат, обикновен свят! Там всичко беше ясно, спокойно и сигурно!... Тя погледна часовничето си, беше още много рано. Един автобус спря на ъгъла. Без да мисли, тя скочи на платформата, обзета сега от внезапно раздражение да навлезе повече, все по-навътре, до самото сърце на тая

вездесъща мрачина, с някаква упорита решителност за борба. Тежката кола се задрусва по паважа край стари здания, в чиито приземни етажи се мяркаха полуосветени дюкянчета — кръчми, гладачници, антикварски магазини. Мина по един мост, сетне зави зад градина с черни дървета, прилични на сгърчени змии, и спря за няколко секунди до ъгъла на катедралата.

Изправена на платформата, младата жена гледаше изумена тоя толкова познат град, който се разгъваше бързо пред нея — сега вече в съвсем нов, загадъчен образ. Над древния портал на църквата, едва съзиран през воденистия въздух, слизаше процесия от каменни старци, оживели в тоя час, притиснати един до друг, в дълги роби и строги очи. Гигантските розетки тъмнееха зловещо озъбени, по ъглите висяха над земята клюнове на чудовищни птици, излюпени от мрака. Автобусът зашумя меко по асфалта, мина отново край градина с възлести дървета и се насочи към шумна улица, дето мъждееха много светлини. За миг над колата изникна покривът на кметството и върху острия ръб пробягнаха десетте железни херолди, изправени на един крак, с тъмни хоръгви в ръце, като десет черни рицари над града.

От минута на минута младата жена имаше чувство — все по-ясно и по-тревожно, — че се движи в някакви глухи, дълбоки и потайни низини. Тук владееха неизвестни закони, царуваше някаква абсолютна, дръзка свобода, пълзяха неясни влечения, съвсем нови, лукаво-усмихнати, като се преструваха на обикновени човешки мисли, въртяха се около съзнанието, уплитаха го в топли тръпки и го подчиняваха. И най-чудното бе, че това се извършваше съвсем леко, без колебание и съпротива, без никакво съжаление, дори с жадно любопитство.

Тя разгърси глава, за да се опомни. Слезе на площада пред операта сред вечерното море. Писъците на стражарските свирки, червено-зелените сигнали на кръстопътя я възвърнаха за малко към действителността. Един подземен влак протътна и напомни за утрешното посрещане. Тя се почувствува изострена, както в предишните пристъпи на неврастения. Реши да остане в града, да послуша някъде музика и да се прибере по-късно, за да може да спи.

Вечеря в скъп, реномиран ресторан със зала на първия етаж. Тук беше тихо и изискано. Тя не бързаше, поиска разписание на влаковете, за да провери още веднъж часа на пристигането. После плати и излезе.

Вън я посрещна същата мътна нощ. Отново някъде в дълбочините ѝ премина трепетна лекота на безгрижие, на пълна свобода и ускори крачките ѝ по тротоара. Огромният град тътнеше трескаво, скрит в непрозирната влага, събуден за някакъв нов, притаен живот. Тя пресече, излезе на друг булевард и спря пред голям огнен надпис: *Кафе-концерт*. На витрината висеше табела: *Симфонична музика*. Стъклената врата се завъртя и тя се намери вътре. Заведението беше обширно, много светло и почти пълно. В дъното беше оркестърът. Свиреха старинна музика. Тя си избра масичка в един от ъглите, поръча някакъв ликьор и прегледа програмата за музика. Нищо особено, посредствена, пъстра програма. Но изпълнението бе коректно. Просторната зала, светнала от огледала, беше топла и приветна. В паузите се носеше спокоен мълвеж, меко тракане на чаши, но щом оркестърът почнеше, веднага всичко затихваше. След влагата и жълтия мрак навън това място беше като щастлив остров, окъпан в лъчи и музика, още по-недействителен сред останалия свят. Публиката изглеждаше прилична: възрастни двойки, сериозни и внимателни, чужденци в пътнишки облекла, няколко фигури с дълги коси и лули, две-три маси с млади хора, момчета и момичета, които не шумяха и пиеха кафе.

— Ще позволи ли, мадам?

Гласът беше слабо дрезгав, но гръден, изговорът ясен, с особена плътна сочност. Сякаш онзи, който говореше, придаваше на всяка изречена дума нещо материално и чувствено като месеста закръгленост на плод.

Тя леко трепна, веждите едва забележимо, досадно се събраха. Пред масичката, с шапка в една ръка и бастон в другата, стоеше мъж и чакаше позволение да седне. Тя кимна небрежно и изви глава към залата. Мъжът подаде шапката и горното си палто на прислужника, но задържа бастона и седна от другата страна на масата. Слаб дъх на хладина и влага повя за миг наоколо, като че човекът бе донесъл със себе си къс от тежката мъгла навън. Тя усети тутакси, че я обзема раздражение: близкото присъствие на този мъж разваляше вечерта ѝ. Извърна се съвсем към залата и реши да не мисли за това. Най-сетне защо някакъв случаен човек ще похаби настроението ѝ? Тя се

намираше в чужд, милионен град, не беше неопитно девойче и можеше да се справя с всички случаи. И веднага пак готовността ѝ за борба, чувството на самоуверена дързост изплува над всичко друго. Тя повика прислужника и поръча нова чаша ликьор.

— Мадам ще извини, ако присъствието ми е неприятно. Но аз всяка вечер идвам в тоя ъгъл... Мадам ще разбере, надявам се... А освен това всичко е заето.

Отново прозвучаха спокойно тия търкалящи се като пъргави топки най-обикновени думи, на които гласът придаваше по-друг, многозначителен смисъл.

Човекът бе съзрял навярно нейното недоволено лице и искаше да се извини. „Хитрува! — помисли тя. — Ето там две маси с по един мъж. — Стана ѝ забавно. — Да видим по-нататък!“

Изви глава към него и сухо отвърна:

— Тогава аз ще трябва да се извиня, че съм взела мястото ви...

Погледът ѝ спря за две-три секунди върху мъжа. Той държеше отвесно, с две ръце, бастона си — бастон без дръжка, с кокалена топка на края, като владишки жезъл — и подпираше с него брадичката си. Върху това дигнато нагоре лице, бледо, с тънички увиснали мустаци, две очи малко изпъкнали, жълтеникво-лъскави, с огромни черни зеници, спокойно и студено я гледаха. В първия миг тя имаше впечатлението само от тия очи и още — от неговите ръце, от китките надолу, които стискаха бастона. Те бяха големи, грижливо гледани ръце, с дълги пръсти, бледи и хубави, но така хищно сгърчени около тояжката на бастона, като че бяха измъчвани от неподозирана, скрита в тях сила, която притежателят им постоянно трябва да съдържа. Пръстен с плосък чер камък стягаше малкия пръст на едната ръка.

— О! Моля!... Мое място?... В това обществено заведение?... Тук всичко е на всички, мадам!... — стигна до нея пак спокойният двусмислен глас. Тя усети тия думи така, като че те физически я досегнаха, сви очи и не отговори.

Салонът бе вече пълен и в голямата пауза публиката плътно шумеше, нови посетители се промъкваха между масите, облаци дим плуваха към високия потон. Тя отново се бе извърнала, но чувствуваше, че неговият непремигващ поглед последователно я изследва, пълзи по снагата ѝ, опипва я цяла... Това беше стесняващо и все пак... любопитно. Е?... После?...

— Аз ще ви освободя скоро — продължи мъжът след малко мълчание. — Идвам тук само да чуя едно нещо...

Той посочи с дългия си пръст един номер на програмата.

— Вярвайте, никъде не го изпълняват така, както тука...

Той бе подпрял бастона на масичката, извади черна египетска цигара и запуши. Кутията се загуби в големите грабливи ръце.

Тя погледна картата, сетне обърна очи към него. Неуловима усмивка мина по лицето и. Това нещо — тук?... Хм! Някой маниак, навярно меломан, блаженствуващ от симфоничната музика на булевардните кафенета... Сега тя можа да го види по-добре. Дори седнал, личеше, че той е много висок, много тънък, с тесни рамене, целият някак източен и гъвък. Костюмът — сивозеленикав, с широки черни ивици, прилепнал до тялото, още повече го удължаваше.

— О — сви рамене младата жена. — Можете да седите. Все ми е едно. Не ми пречите.

И в същия миг стори й се, че това беше доста грубо: той все пак, външно поне, се държеше прилично. Защо тя самата е тъй изострена и неспокойна? Дали не е по-добре да стане и да си отиде? Ах, глупости! Заради тоя екземпляр тука?... Та той всъщност изглежда забавен... Мярна се бързо мисълта за утре. Да, да, всичко е нагласено, прислужницата ще я събуди преди седем, ако случайно се успи... Хм! Какъв персонаж смешен и... малко страшен дори! Тия очи, тия ръце — и Равел!... А какъв особен глас!... Промъква се навътре, навътре... Глупости! Тя отново поръча чаша ликьор и загледа над главите на посетителите. В горната част на високите прозорци, закрити отдолу със завески, се виждаше как мъглата натиска отвън, жълторозова от лампите над входа. Очите на младата жена се закрепиха, без да виждат, в мътните правоъгълници на стъклата. Целият този странен ден, удавеният в мрачината град — се възвръщаха отново в нея и я изпълваха с някаква смес от умора и напрежение, приятна и замайваща. В главата й пламваха покъсани, като че чужди мисли и едва родени, веднага пак се разтапяха в нищо.

Тя не бе забелязала дори, че оркестърът отново бе почнал. По едно време разклатеният ритъм на тая изискана музика, банализирана от кафенета и грамофони, я разбуди за малко. Това беше номерът, който мъжът чакаше. Глухите удари на тъпана, екзотиката на виещата се спирално мелодия й напомни свирките на змиеукротители.

Погледна насреща. Той бе подпрял брада на бастона, както в началото, и главата му бе леко наклонена на една страна. Под полуспуснатите клепачи зениците, насочени в нейните очи, светеха с черен блясък, пронизваха я, слизаха някъде дълбоко в нея и разбъркваха всичко. Тя с усилие обърна лицето си, но след минута отново изви очи към неговите. Най-сетне оркестърът спря. В салона зашумя глъчка, звъннаха чаши. Полузатворила очи, тя продължаваше в себе си разлюшканата мелодия на оркестъра.

— Ще позволи ли мадам да ѝ предложи един коктейл?

Тя цяла трепна и инстинктивно се дръпна назад. Гласът идеше съвсем отблизо, сякаш излизаше от нея. Мъжът се бе навел над масичката, сложил огромните си ръце отгоре, и очите му студено и безтрепетно я поглъщаха.

— Коктейлите на заведението, както музиката, са изключителни...

Младата жена събра всичката си самоувереност. Какво смяташе тоя тип? Хе! Той скоро ще види, че се е излъгал!... Предишната готовност за борба отекна отново в съзнанието ѝ и тя се опита да бъде предизвикателна.

— Тъй ли?... Хм!... Е добре, щом настоявате... Разбира се, за себе си аз поръчвам! — подчерта тя.

— О! — отвърна равнодушно човекът. — Тая дреболия ли? Но нека бъде, както мадам желае!...

Той повика прислужника, поръча и запали нова цигара.

Скоро на масата пристигнаха две чаши с прозрачна виолетова течност.

— За здравето на мадам!

Тя поклати глава:

— За никого.

Опита една глътка и сетне наведнъж изпи останалото. В първия миг дъх на канела, на лимон, на непознати билки, смесени с лют вкус на гъсто подсладен алкохол, опариха езика и гърлото ѝ. След малко гореща тръпка на бодрост, лекота и някакво ароматно блаженство пропълзя по цялата ѝ снага.

Оркестърът отново започна. Въздухът бе задимен и тежък. Те седяха в ъгъла, заградени отвред с гъсто натъпкани един до друг хора,

и това вече само по себе си създаваше някаква неволна близост помежду им.

Мъжът незабелязано направи знак на прислужника. Два нови коктейла пристигнаха.

— За тази вечер! — дигна чаша той.

Тя няма време да го спре или да откаже. Ала за последен път се опита да събере силите си:

— Не! За утре заран!... За здравето на някой, който пристига утре заран! — Чукна силно чашата и я изпи на един дъх. В същото време усети, че нещо неподозирано важно и непоправимо иде и че нейната изопната воля, всичката ѝ дръзка самонадеяност допреди малко се топят вече без съпротива.

Мъжът издаде главата си напред и в изпъкналите очи лъсна бърз пламък:

— А! Много добре! За утре заран.

Върху нейното лице се разля смътна усмивка. Ушите ѝ звъннаха напевно, главата ѝ стана лека и щастлива.

Малкият белег в ъгъла на устните, белезникав върху поруменялата кожа, придаваше сега на лицето ѝ израз на покорна безпомощност.

И както се случва понякога в сънищата, стори ѝ се, че сънува, но съзнава, че сънува, и сама се уверява, че всичко, което става, е само насън — чудновато, фантастично и възможно, тъкмо защото е насън, а не в действителност. И тая мъгла вън, и блясъкът, и музиката, и тоя мъж тука. Тя вижда, че той седи неподвижен там насреща, но в същото време — странно нещо — усеща дългите му яки ръце около снагата си, а очите му се приближават, сливат се в едно и стават огромна, черна яма.

— Не, кажете! Нали всичко това е насън? — попита тя с тих смях.

Той не отвърна нищо, подпрял глава на бастона, със същия студен, непремигващ поглед.

Тя продължаваше да се смее беззвучно, разтърсена от леки вътрешни спазми. Сега пък ѝ се стори, че всичко това отдавна ѝ е познато и хубаво. Тя взе цигара от неговите и отново тихо се разсмя.

— Да слезем в бара — каза бавно мъжът.

— Защо? — Думите и прозвучаха капризно-мързеливо. — Не искам!... Тука е хубаво! Не мърдам оттук!...

— Да слезем долу! Хайде!

Гласът му бе все така равен, но имаше нещо зад тоя глас, от което тя потръпна. Усмивката ѝ се разкриви в гримаса, тя веднага се дигна. Той плати, поръча да снемат дрехите долу и я поведе. Нейният вървеж не бе сигурен и минавайки между масите, той трябваше да я подкрепя. Когато стигнаха до широката вътрешна стълба, той я взе подръка. С приятна изненада тя усети как тялото ѝ само се притиска до него. На завоя, в огледалната стена отсреща, неочаквано се появиха собствените им образи. Тя се спря, огледа още веднъж изцяло тоя непознат мъж, който здраво я бе прехванал, и отново се разсмя с хихикащ смях. Посочи с пръст към него в огледалото, изплезе му се. Е? Какво още остава?...

И се притисна по-силно до него: беше някакво тъмно блаженство, като че потъваше в топла, приятна, гъста тиня.

Той я дръпна надолу и влязоха в подземие. Нямаше хора, беше още рано. Скрита синкава светлина грееше от ниския потон. Зад високия тезгях барманът в бяла дреха шеташе нещо.

Тя седна на високо столче и се облегна на цинка. Той се изправи до нея. Нейната глава стигаше само до гърдите му. Отново пиха. Тук беше тихо, като в същинска пещера на морско дъно. Звуковете отгоре стигаха съвсем далечни и заглушени. Часовете бяха спрели. Нещата, загубили тежестта си, плуваха в някакъв зеленикав подводен лазур.

От залата почнаха да слизат хора. Усмивката като в сън, тя гледаше всички поред и всички ѝ се струваха отдавна познати и близки. С крайчеца на очите си той следеше всяко нейно движение. По едно време тя се размърда, мушна го с пръст в гърдите и отново се засмя, като бълнуваща:

— Никога не вярвах, че това може да ми се случи!...

Тя се олюля към него. Той я обхвана, сне я от стола внимателно и я сложи да седне до стената. Разплати се, помогна ѝ да се облече, после дълго и старателно почна да обвива шията си с шалче и да се облича. Тръгнаха по стълбата, която водеше право на улицата. Той я бе прегърнал през кръста, за да не падне, тя продължаваше да се смее тихо, като че стенеше.

Под моравия глобус на входа спряха за една минута. Сетне тръгнаха по мокрия тротоар и след няколко крачки се стопиха в черножълтата мътилка.

Събуди я някаква висока глъчка. Тя отвори очи и още неопомнена, не можа да разбере нищо. Усети само, че цялото тяло я боли като премазано, че клепачите при всяко мърдане режат очите ѝ, а устата лепне с отровен металически вкус. Глъчката продължаваше. Груб, продран женски глас ругаеше високо, а някакъв мъж шепнешком и боязливо отговаряше. След минута гласовете млъкнаха, скръцна легло, хлопна се врата и настъпи тишина...

Тя се разбуди съвсем и с усилие се огледа. Наоколо беше полутъмно. В дъното, някъде отгоре, идеше слаба, разсеяна светлина. Тя се размърда, ръката ѝ напипа дъсчена стена, зад която преди малко се чуваха гласовете. Очевидно там имаше друга стая. Постепенно очите ѝ свикнаха с полумрака и тя се видя съблечена в широко легло от тъмно олющено дърво, с разхвърляни по него покривки. Внезапно светкавичен блясък озари съзнанието ѝ. Един леден ужас я заля цяла — от нозете чак до косите — и я вцепени. Опита се да стане. Но главата ѝ, тежка и чужда, се люшна и я повлече назад. Направи ново усилие, подпря се на лакътя и остана така няколко минути с блуждаещи очи. Това беше стая в последния етаж на евтин хотел — тясна, нечиста, задушна, която гледаше към вътрешен двор. Избелял тапет от книга, с изрисувани розови цветчета, облепяше стените. Под потона синееше пласт тютюнев дим. На масата бе изправена празна бутилка от коняк с металическа чашка. Върху един стол висяха дрехите ѝ. Беше тихо. Някъде отдолу заглушено тракаше шевна машина.

Най-сетне тя успя да стане, тръгна, подпирайки се о стената, стигна до прозореца и раздвои прашната завеса. Отразена светлина на ясен ден надникна вътре. Вън нямаше вече никаква мъгла, върху покрива грееше ослепително слънце и къс синьо небе се изрязваше горе. Долу, в дъното на тоя дълбок кладенец, беше дворчето, невидимо оттука. Шумът на града стигаше неясно. Погледът ѝ спря на нейната гола ръка и в същия миг тръпка на непобедима, дълбока погнуса от собственото ѝ тяло я разтърси цяла. Пак покрай стената, като сляпа, тя

се върна навътре и падна върху леглото. Колко време мина така? Изведнъж някъде наблизко в коридора звънливо изби стенен часовник. Един, два, осем пъти... Звукът разтърси младата жена като електрически ток. Един влак беше пристигнал вече на гарата преди час. Лицето ѝ, разкривено в неподвижна гримаса, се изрязва в полумрака като бяла маска.

Далечният тътен на улицата постепенно се засилваше, ставаше по-ясен и бодър. Във вътрешността на зданието се отваряха врати, чуваха се стъпки и говор. Тракаха съдове. Денят настъпваше с всичките си шумове. Тя се довлече отново до прозореца, отвори го и се облегна на рамката. Чиста, студена струя се вмъкна в стаята и размърда тежкия въздух. От по-долния етаж навлезе през тясната дупка към двора позната песничка — ту по-силна, ту отслабваща. Навярно някоя млада жена шеташе в стаята си, пеейки, и матовият глас идеше на вълни — по-звучни или по-заглъхнали:

„Dans ton coeur j'ai mis tout mon amour...“^[1]

Мелодията и думите, влязоха механично в съзнанието ѝ. А!... Но това беше вторият куплет! Как беше началото? А, да!...

„Une hirondelle a chanté sur mon toit...“^[2]

Устните ѝ беззвучно повтаряха:

„Une hirondelle... Une hirondelle...“

Тя погледна пак към дъното на пететажния кладенец. После решително отмахна завесата да не ѝ пречи, прекрачи ниските железни перила и стъпи в празното. Долу се чу само мек, приглушен плясък. Песента продължаваше все така радостна в чистата сутрин. Сега гласът повтаряше тихичко, без думи, със затворени уста същата мелодия като страстна, съвсем интимна и пееща милувка.

1939

---

[1] В твоето сърце вложих цялата си любов. ↑

[2] Една лястовица пя на моя покрив. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.